

DON DIEGO DE LA VEGA

De gemeente Amsterdam gaat een verbod op bedelen opnemen in de Algemene Plaatselijke Verordening. In 1995 werd het verbod op bedelen uit de wet geschrapt. Nu volgens de politie het agressief bedelen is toegenomen - 'het bedelen ontaardt vaak in straatroof als mensen hun portemonnee trekken' - gaat de politie in Amsterdam het bedelen harder aanpakken.

In Barcelona, waar ik op uitnodiging van mijn vrouw een aantal dagen doorbracht, was ik getuige van een staaltje Hogeschool Bedelen. Terwijl zij nog op één oor lag bezocht ik de S.E. Catedral Basilica De Barcelona, een imposante kathedraal in het centrum van Barcelona. Voor de talloze traptreden die naar de toegangsdeur van de kathedraal leiden stond Zorro. Hij vertoonde een verbluffende gelijkenis met Guy Williams, de acteur die Zorro gestalte gaf. De fijnbesnorde man stond er in vol ornaat met zijn linkerbeen op een met zwart fluweel bekleed kistje en een floret in de rechterhand. Een klein uurtje heb ik gewacht op het onvermijdelijke schijngevecht, maar er gebeurde niets. Zorro keek enkel onverschillig om zich heen.

Op de treden van de kathedraal daarentegen werden alle registers georganiseerd opengetrokken. Er nam een viertal bedelaars plaats, onder aanvoering van een drukgebarende teamleider. Bovenaan de trap zat een vrouw, de benen recht vooruit, de voeten over elkaar, met haar rechterhand rustend op de navel van haar zwangere lichaam. Op zich niets bijzonders, ware het niet dat de vrouw de pensioengerechtigde leeftijd allang gepasseerd was. Rechts van haar zat een verschroeide man. Zijn gelaat en armen vertoonden afgrijselijke brandwonden. Zijn ogen waren door het ontbreken van oogleden wijd open gesperd. Hij keek de passant doordringend aan en hief zijn armen krampachtig ten hemel. Wanneer een donatie uitbleef, liet hij het hoofd, meewarig schuddend, tot op het roze borstbeen zakken en mompelde er schande van. Na een plaspauze stroopte hij ook de linkerpijp van zijn broek op en er verscheen, tot overmaat van alle rampen, een houten been. Ik vond

het overdone. Niet ver van hem vandaan zat een man met bloeddoorlopen ogen en een pafferig gezicht. Behalve mijn veronderstelling dat hij regelmatig te diep in het glaasje met een rietje keek, ontbeerde hij tevens een paar armen. Hij zat op een krukje, met een sigaret in de mond. Die werd hem om het halve uur door zijn echtgenote in de mond geduwd. De as blies hij er vanuit de mondhoek af. Op de onderste trede zat de eminence grise van het bedelaarskwartet. Een stokoude vrouw met één oog, tot haar kin gehuld in smoezelige dekens. Er was geen enkele moeite gedaan om het gapende gat in haar hoofd te bedekken. Ze fulmineerde hartgrondig wanneer mensen aan haar voorbij liepen. Zorro, ondertussen, gunde ze geen blik waardig. Hij wilde hier duidelijk niet bijhoren. Ik wist niet wat ik moest voelen. Bewondering voor een prachtig staaltje theater of ontzag voor de wreedheid van hun bestaan. Ik gaf de man zonder armen vier Spaanse euro's, één voor elke bedelaar. Don Diego de la Vega viel door de mand. Iedereen is een dief van zijn eigen portemonnee. Je bent wat men van je steelt. Bedelen moet mogen. Ik bepaal zelf aan wie ik mijn geld weggeef.